

2. Stăruința în proclamarea Evangheliei în ciuda atacurilor din interior și exterior (4:1-6:7)

În primele trei capitole avem desfășurarea plină de putere a planului lui Dumnezeu: ucenicii sunt pregătiți 40 de zile, are loc înălțarea lui Isus, este ales Matia în locul lui Iuda, credincioșii primesc puterea Duhului Sfânt, începe o mare trezire spirituală, comunitatea creștină se dezvoltă, are loc vindecarea unui olog din naștere și odată cu aceasta un nou val al trezirii spirituale. Lucrurile merg ca la carte. În următoarele trei capitole ne sunt prezentate diferite obstacole cu care s-a confruntat Biserica din Ierusalim. Dintr-o anumită perspectivă putem să recunoaștem în aceste obstacole contraofensiva celui rău. Într-adevăr, în lumina războiului spiritual, capitolele ce urmează ne înfățișează 4 atacuri demonice asupra comunității din Ierusalim. Două atacuri vin din afara comunității, iar două din interior:

- a) 4: 1-31 - Atac din afară: opoziția Sinedriului
- b) 4: 32 - 5: 16 - Atac din interior: Anania și Safira
- c) 5: 17-42 - Atac din afară: a doua opoziție a Sinedriului
- d) 6: 1-7 - Atac din interior: discriminare și cârtire

Luca nu așterne pe hârtie doar atacurile, ci și modul în care au fost ele biruite. Luca are grijă să sublinieze care au fost resursele și soluțiile la care au apelat primii creștini. Și vom mai descoperi că fiecare contraofensivă a devenit de fapt o oportunitate pentru dezvoltarea lucrării. Biruința în fața atacurilor demonice nu a însemnat doar apărarea și conservarea unei poziții spirituale, ci și un pas înainte, o nouă fază de dezvoltare a lucrării.

Cu astfel de atacuri se va confrunta și Biserica noastră. De aceea, trebuie să le studiem cu atenție și smerenie pentru a descoperi resursele și soluțiile ce ne pot da biruința.

A) 4:1-31 Împotrivirea Sinedriului

i) 4.1-22 Petru și Ioan înaintea Sinedriului

Cu siguranță că în spatele autorităților religioase ale vremii se afla diavolul. Cu toate acestea, el îi cârmuia folosindu-se de motivațiile și interesele lor pământești. Într-adevăr, autoritățile nu au luat inițiativa descrisă în cap. 4 cu scopul de a împlini lucrarea diavolului, ci cu dorința de a-și apăra poziția și prestigiul. Știm din Evanghelii că autoritățile trăiau pentru acum și aici, și își luau partea în lumea aceasta. Fericirea lor ținea de poziția lor care le conferea bogății materiale, faimă și putere. Apostolii predicau împotriva învățaturii lor (Saducheei nu credeau în înviere). Dacă poporul trecea de partea învățaturii apostolice, ei pierdeau din faimă și autoritate. Astfel, ei nu sunt preocupați de descoperirea adevărului, ci doar de conservarea poziției lor. Ei nu

reacționează la o învățătură percepută ca ofensându-L pe Yahwe, ci ei reacționează de fapt la apărarea poziției lor.

Petru și Ioan au fost aruncați în temniță. A fost un ajutor din partea lui Dumnezeu. Probabil ar fi fost mult mai greu dacă ar fi fost supuși imediat unui interogatoriu. Noaptea din temniță le-a oferit prilejul să se roage și să se pregătească mai bine pentru confruntarea cu autoritățile religioase.

La o citire superficială a textului, putem avea falsa impresie că Petru și Ioan erau niște superoameni, plini de îndrăzneală, care au trecut foarte ușor peste această încercare. Dar citind cu atenție, vom descoperi cât de mare a fost intensitatea încercării. Și într-adevăr, intensitatea unei încercări nu se definește prin natura contextului **EXTERIOR**, ci prin natura frământărilor interioare. Oare ce este mai greu: să stai în groapa cu lei, dar să nu simți nici un fior de frică, ci doar bucurie, pace și gânduri luminoase, sau să mergi în vremuri de pace pe stradă, dar lupta cu o amintire să însemne o avalanșă de gânduri rele și o sfâșiere adâncă a sufletului și a sentimentelor?

Să nu uităm că Petru și Ioan erau niște oameni simpli, niște pescari. Însă ei au fost aduși în fața unui grup „select”: *„A doua zi, mai marii norodului, bătrânii și cărturarii s-au adunat împreună la Ierusalim, cu marele preot Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru și toți cei ce se trăgeau din neamul marilor preoți.”* Nu numai că erau mulți la număr, nu doar că erau învățați și reprezentau autoritatea cea mai înaltă a lui Israel, dar aveau și drepturi speciale stipulate de Dumnezeu în Lege. După Lege, ei nu formau altceva decât autoritatea pe care Dumnezeu a lăsat-o pe pământ. Ei erau depozitarii Legii și Cortului, responsabili să cârmuiască pe Israel și să-l păzească de proorocii mincinoși. Ioan și Petru au trăit în acest sistem religios de când s-au născut, și de mici copii au învățat din lege să respecte și să asculte autoritatea pe care Yahwe a delegat-o pe pământ. Ar fi fost mult mai ușor pentru ei dacă Pilat le-ar fi ceru socoteală. Chiar și în acest caz, firea pământească tot s-ar fi abătut cu putere aducând îndoială, frică de oameni, frică de moarte, frică de suferință, frică de a nu ceda, etc.

Dar pe plan teologic, lucrurile ar fi fost mult mai clare. Acum însă bătălia include și un plan teologic: cum să nu ascultăm de autoritatea pe care Dumnezeu a lăsat-o pe pământ? Și de aici o mulțime de îndoieli, printre care: dacă ei sunt autoritățile lăsate de Dumnezeu pe pământ, de ce nu L-au recunoscut pe Isus? Lupta a fost mare, cu siguranță. Petru își putea aduce aminte, de exemplu, că într-un context asemănător s-a lepădat de trei ori, deși jurase credință Domnului. Dar acum, oare va birui ispita? Acceptarea morții, iarăși nu este un lucru ușor. Pentru a înțelege adevărata semnificație a pasajului este important să empatizăm cât mai bine cu apostolii.

Duhul lui Dumnezeu se dovedește mai puternic ca firea pământească, iar Petru mărturisește cu îndrăzneală pe Isus. Petru este plin de demnitate și transparență. El nu ocolește și nu ascunde adevărul. Ar fi putut spune că minunea a făcut-o Yahwe. Nu, Petru rostește adevărul, numai adevărul și tot adevărul. El nu se ferește nici să afirme că minunea a fost făcută în Numele lui Isus Hristos din Nazaret și nici să sublinieze starea de vinovăție a Sinedriului. Într-adevăr, descoperim aceeași strategie de evanghelizare: alături de proclamarea lui Isus Hristos se accentuează și vinovăția ascultătorilor. Petru le aduce aminte că ei L-au răstignit pe Isus, le aduce și un argument scriptural în acest sens, și nu se ferește să susțină că mântuirea este doar în Isus Hristos. Mesajul îi declară pe ascultători ca fiind în afara spațiului mântuirii, și deci, implicit, îi cheamă la o schimbare radicală.

Petru și-a înțeles slujba de MARTOR. El nu percepe acest context ca un lucru împovăraător, ce trebuie ocolit, ci ca o oportunitate de a rosti adevărul în fața unui auditoriu gata să asculte. Oare este puțin lucru ca Dumnezeu să-i adune pe toți mai marii lui Israel, iar aceștia

să fie ochi și urechi la cuvintele tale despre Isus? Într-adevăr este o POARTĂ extraordinară pentru vestirea cuvântului. De aceea Petru nu se codește, nu ascunde adevărul, ci îl proclamă direct, în dragoste, complet și cu îndrăzneală. Într-adevăr scopul vieții sale, nu era de a trăi liniștit și în confort, ci de a fi martor. Această situație era un cadou, era o imensă oportunitate de a fi martor în fața unei mulțimi așa de importante. Probabil că în mintea lui răsunau cuvintele lui Isus:

„Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi și vă vor prizoni: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea dregătorilor din pricina Numelui Meu (De ce, Doamne?) Aceste lucruri vi se vor întâmpla CA SĂ FIȚI MĂRTURIE” (Luca 21: 12-13)

Citatul din Vechiul Testament nu a avut rolul doar să deschidă mintea ascultătorilor, ci și să întărească credința lui Petru. Într-adevăr, Vechiul Testament reprezenta o autoritate mai înaltă decât cea a Sinedriului. În istoria Vechiului Testament avem nenumărate exemple în care autoritățile lui Israel au păcătuit și au dat învățături greșite. În aceste contexte, profeții erau responsabilizați de Dumnezeu să înfrunte falsele autorități și să asculte mai mult de Dumnezeu decât de Lege. Ba mai mult, Vechiul Testament profețise că Mesia Însuși va fi respins de autoritățile lui Israel. O astfel de profeție o găsim în Psalmul 118. să analizăm puțin acest psalm:

- a) v.1-4 - Lăudați pe Domnul căci în veac ține îndurarea Lui
- b) v.5-21 - Îndurarea Lui m-a mântuit
 - i) v. 5-9 - Încrederea: pusă în Domnul și nu în OM
 - ii) v.10-12 - Strâmtorarea: toate Neamurile mă înconjurau
 - iii) v.13-16 - Izbăvirea: adusă de Domnul
 - iv) v.17-21 - Urmarea: vreau să-L laud pe Domnul
- c) v.22-29..... Concluzie: Piatra, lepădată de zidari, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii; iată o mare pricină de laudă.

Este un psalm care îl glorifică pe Dumnezeu. Psalmistul povestește izbăvirea pe care i-a dat-o Domnul, îl laudă pe Domnul pentru aceasta și îi îndeamnă pe toți să-L laude pe Domnul. În ciuda unei mari strâmtorări, pentru că s-a încrezut în Domnul, psalmistul a fost izbăvit. Pare o izbăvire atât fizică, cât și spirituală. Strâmtorarea este adusă de prezența multor vrăjmași, prezență care-l ispitește să se teamă și să nu se încreadă în Domnul. Domnul îl ajută atât să biruiască ispita, cât și îi dă izbăvire din fașa vrăjmașilor lui. Pe de o parte, nu este dat pradă morții, iar pe de altă parte, el, piatra lepădată de oameni, ajunge să fie înălțată de Dumnezeu. La o primă vedere este doar o experiență a psalmistului, însă sunt indicii care arată că pe parcursul psalmului se fac glisări spre strâmtorarea prin care va trece Mesia Însuși.

Primul indiciu îl găsim în v.10-12: *„Toate neamurile mă înconjurau; în Numele Domnului le tai în bucăți...”* dacă interpretăm aceste cuvinte în sens literal, atunci nici un personaj al V.T. nu ar putea fi autorul lor. Traducerea NIV folosește imperfectul și perfectul compus când traduce acest pasaj: *„Toate Neamurile mă înconjurau, dar în Numele Domnului le-am tăiat în bucăți.”* O posibilitate ar fi să optăm pentru o interpretare hiperbolică. Astfel, din pricina mulțimii vrăjmașilor care-l înconjurau și pe care i-a nimicit, psalmistul să folosească expresia hiperbolică: „toate Neamurile”. Dacă păstrăm sensul literal, atunci singurul om care ar putea rosti aceste versete ar fi Mesia. Într-adevăr, Psalmul 100 și Psalmul 2 ni-L zugrăvesc pe Mesia ca judecător al tuturor neamurilor. Totuși, Psalmul 118 ne prezintă un context de

strâmtorare care nu se potrivește cu poziția lui Mesia, în slava de la dreapta Tatălui. Textul din Isaia 63 ne-ar putea fi de folos:

„Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine sclipitoare, și calcă mândru,

în plinătatea puterii Lui?”

„Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc!”

„Dar pentru ce Îți sunt hainele roșii, și veșmintele Tale ca ale Celui ce calcă pe teasc?”

„Eu singur am călcat pe teasc, și nici un om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el. căci în inima Mea era o zi de răzbunare, și venise ceasul celor răscumpărați ai Mei. Mă uitam în jur, și nu era nimeni să Mă ajute; și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijinească; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor, și urgia Mea M-a sprijinit!

Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea, și le-am vărsat sângele pe pământ.” (Isaia 63: 1-6)

Textul din Isaia ridică următoarea întrebare: dacă este momentul în care Mesia va judeca Neamurile, de ce acesta era în strâmtorare, de ce se înjosea, de ce nici un om nu era cu El, de ce avea nevoie de ajutor? Singura explicație este aceea că textul nu vorbește despre judecata finală, ci despre prima venire a lui Mesia, despre judecata pe care Neamurile o meritau, și pe care Mesia a luat-o asupra Lui. Într-adevăr, în Isaia 53 ni se spune: *„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui... Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste el, și prin rănilor lui suntem tămăduiți.”* (Isaia 53: 4, 5) Da, este vorba de judecata tuturor Neamurilor, dar în Mesia care s-a identificat cu păcatele lor. Astfel, expresia: *„în Numele Domnului le tai în bucăți...”* din Psalmul 118 ar putea descrie același moment când Mesia acceptă să ia supra Lui pedeapsa meritată de Neamuri.

Al doilea indiciu din psalm îl găsim în v.22. Într-adevăr imaginea PIETREI mai este folosită în Vechiul Testament în cadrul unor pasaje ce glisează către Mesia. Sunt trei texte de bază în acest sens: Isaia 8: 14-15, Isaia 28: 16 și Daniel 2: 34, 35, 44, 45.

Un studiu atent al textelor din Isaia demonstrează că profetul Îl prefigurează pe Mesia, și că la fel cum acesta a fost respins și disprețuit, la fel Mesia se va confrunta cu împotrivirea lui Israel și a autorităților acestora. Poate pe parcursul cărții Faptele Apostolilor, vom putea analiza mai amănunțit și aceste pasaje.

Al treilea indiciu îl găsim tot în imaginea cu piatra din v. 22. Piatra a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. În construirea unei clădiri, piatra din capul unghiului era piatra cea mai importantă a temeliei. Întrebarea ar fi: despre ce clădire este vorba? Câteva versete din Psalmul 118 (v. 20, v. 26, v. 27) ne-ar sugera că ar putea fi vorba de templu. Dar Templul fizic din Ierusalim arăta atât spre Templul din ceruri (Ps. 11:4), cât și spre Templul spiritual pe care-l reprezenta poporul lui Dumnezeu (Ps. 114:2) Or, din această perspectivă, doar Mesia putea fi piatra din capul unghiului Templului lui Dumnezeu. Într-adevăr, Mesia era jertfa (Isaia 53), Marele Preot și Cel pe care-L prefigura Solomon, adică cel care va zidi templul Domnului și va sta în Casa Domnului pentru veșnicie. Zidarii, cei care erau responsabilizați să lucreze la zidirea spirituală a poporului lui Dumnezeu, trebuiau să fie primii care să fi recunoscut piatra din capul

Unghiului. Dar autoritățile religioase de la Ierusalim L-au respins pe Isus Hristos, împlinind astfel Scriptura.

În versetele ce urmează (v. 13 – v. 22), Luca pune în lumină contrastul dintre vechile și noile autorități. Vechile autorități nu sunt preocupate de adevăr și de împlinirea voii lui Dumnezeu cu orice preț, ci de apărarea imaginii lor înaintea norodului. Astfel, sistemul lor de referință nu-L reprezintă pe Dumnezeu, ci reacția poporului. Spre deosebire de aceștia, apostolii sunt centrați pe adevăr și pe împlinirea voii lui Dumnezeu cu orice preț. Ei nu sunt dominați de frica de oameni, ca în cazul vechilor autorități, ci sunt conduși de teama de Domnul. Frica de om este o ispită reală. Dar dacă i se opune o teamă mai mare, frica de domnul, atunci ea poate fi învinsă. În acest context ne aducem aminte de PS. 118 care era o înconjurare tocmai în acest sens pentru apostoli. Într-adevăr, Mesia trecuse prin aceeași ispită; și a ales să caute adăpostul în Domnul și nu în oameni. Și chiar dacă oamenii L-au lepădat, Domnul l-a înălțat nespus de mult pentru veșnicie.

Putem să mai subliniem atacul celui rău împotriva **VERBALIZĂRII** mesajului. Ei nu au fost amenințați pentru a renunța la respectarea valorilor morale, ci pentru a renunța la verbalizarea mesajului Evangheliei. Deci, întruparea valorilor Împărăției, deși foarte importantă, nu este suficientă. Oamenii au nevoie să audă mesajul clar și coerent al Evangheliei. Diavolul știe acest lucru și se luptă cu putere ca să împiedice ajungerea mesajului la urechile oamenilor.

ii) 4:23-31 Petru și Ioan la ai lor

Rugăciunea lor evidențiază că într-adevăr ispita cu care se confruntau era foarte mare. Conținutul rugăciunii reliefează că ispita era cu atât mai mare, cu cât trebuia soluționată și problema teologică a neascultării de Sinedriul rânduit de Dumnezeu. Elementul cel mai interesant din rugăciune este citarea și comentarea primelor versete din Psalmul 2. Într-adevăr, la prima vedere, acestea ar fi putut lipsi. Iată care ar fi fost conținutul rugăciunii fără prezența citatului:

*„Stăpâne Doamne,
care ai făcut cerul, pământul, marea și
tot ce este în ele!
.....
Uită-Te la amenințările lor,
Dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul cu toată
îndrăzneala, și
întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne
prin Numele Robului Tău Celui Sfânt, Isus.”*

Observăm mai întâi că s-au rugat împreună. Nu era loc de individualism în lupta spirituală. Dumnezeu i-a așezat împreună ca să lupte împreună. Din această perspectivă, rugăciunea laolaltă are o putere deosebită, o putere mai mare decât rugăciunea unui singur individ. Ei, cei care se rugau, erau într-o unitate deplină. Aveau aceleași scopuri, aceleași mijloace, aceleași obstacole, aceiași vrăjmași, aceleași speranțe. S-au rugat ca un singur om. Nu este la întâmplare că Dumnezeu este numit **STĂPÂNUL**. Într-adevăr, în momente de acest tip, ai nevoie să îți aduci aminte în primul rând că Dumnezeu este Stăpânul care are o ascultare deplină și necondiționată. Omul este robul netrebnic care trebuie să asculte militărește, fără a negocia

porunca Domnului. Domnul este Împăratul care poruncește oștirii Sale. Iar dacă oștirea nu ascultă, El o pedepsește. Dumnezeu ne acceptă în relație cu El doar în acest raport. El: Stăpânul absolut, noi: robii Săi. Dacă acest raport este negat, este negată însăși relația cu Dumnezeu.

Într-un asemenea context, motivația negativă, frica de a fi pedepsit de Domnul și de a pierde relația cu El, este un ajutor așa de important pentru a putea alege ascultarea de El, în ciuda împotrivirii oamenilor și ruperii relațiilor cu aceștia. Pe cine iubim mai mult: pe Domnul sau pe oameni? De cine ne temem mai mult: de Domnul sau de oameni? Cu cine vrem să rămânem în relație: cu Domnul, sau cu oamenii? Dacă apostolii nu ar fi perceput că relația cu Domnul este condiționată de o ascultare deplină, dacă nu ar fi crezut că nu-și pot continua relația cu Dumnezeu și în același timp să persiste în neascultare, nu s-ar fi frământat așa de mult cu împlinirea poruncii. Raportul însă era clar: Domnul era Stăpânul, iar ei erau robii.

Domnul nu era doar Stăpânul, ci și **Creatorul**. Și acest aspect este important. Domnul este mai mare ca omul. El este Atotputernic. El, și numai El, poate să izbăvească și să ridice. Omul poate ucide doar trupul, dar Creatorul poate ucide și trupul și sufletul pentru veșnicie. Omul este o trestie cugetătoare. Domnul este Sursa și Susținătorul tuturor lucrurilor. Vechiul Testament este plin de pasaje care-L înalță pe Yahwe ca și Creator, tocmai pentru ca omul să poată învinge teribila ispită. Vom cita doar unul din ele:

„Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul?” (Isaia 51:12-13)

În perioadele de pace, astfel de pasaje ne aduc înaintea noastră informații prea bine cunoscute. Însă, când ne aflăm în cuptorul de foc, sunt apă vie pentru inima noastră tremurândă.

Domnul este și **Sursa puterii**. Ei nu sunt mândri, ci își recunosc neputința și vulnerabilitatea. Dar au și nădejdea că Domnul are și vrea să le dea puterea să biruiască ispita. Domnul vrea mai mult ca noi să vestim Cuvântul Său. Cu această perspectivă trebuie să-I cerem putere.

Ei nu cer doar putere pentru a propovădui, ci și intervenția lui Dumnezeu cu semne, minuni și tămăduiri în Numele lui Isus. Chiar din istoria cu ologul ne dăm seama cât de mare era nevoie de acestea în acel context tulbure și potrivnic. În cele din urmă, minunea cu ologul a adunat mulțimea și tot ea a închis gura autorităților. Se pare că Dumnezeu nu intervine tot timpul cu minuni. Minunea are rolul să întărească autoritatea mesajului propovăduit. Se pare că, în economia Sa, Dumnezeu aduce o ploaie de astfel de minuni, acolo unde este nu numai credință, ci și nevoie.

Acolo unde împietrirea și confuzia este mai mare, Dumnezeu este mai dispus să intervină cu vindecări și semne. Este doar o ipoteză pe care o vom verifica pe parcursul studierii cărții și în lumina întregii Scripturi. Oricum îmi vin în minte două perioade distincte din Vechiul Testament: perioada lui Natan (când domnea David) și perioada lui Ilie și Elisei. În timpul domniei lui David, avem o perioadă de efervescență spirituală, însă vindecările și învierile sunt aproape absente. În timpul lui Ilie și Elisei, poporul era într-o împietrire cumplită, era un apogeu al răului în Israel. Cu toate acestea plouă cu minuni de tot felul. Este o comparație interesantă care ne provoacă la meditație pe această temă.

În concluzie, Domnul este Stăpânul, Creatorul, Sursa puterii spirituale și Sursa minunilor fizice! Iată perspectiva rugăciunii lor făcută în grup, în unitate, cu credință și ardoare. Pare o rugăciune completă. Nu putea să lipsească citatul din Psalmul 2? Deci iată întrebarea: de ce au apelat la Scriptură în rugăciunile lor, și de ce tocmai la Psalmul 2?

Psalmul 2:

- a) v.1-3 - Împărații și domnitorii pământului se răscoală împotriva Unsului Domnului
- b) v.4-5 - Domnul râde de inițiativa lor, căci El este de partea Unsului Său
- c) v.7-9 - Unsul va vesti hotărârea Domnului: El este Fiul, care va stăpâni și judeca pământul
- d) v.10-12 - Împărații pământului sunt îndemnați să slujească Fiului ca să nu piară

Psalmul este scris de David. Conținutul psalmului reflectă în parte chiar viața lui David. Într-adevăr, David fusese uns de Domnul ca împărat peste Israel, ca reprezentant al Său pe pământ. Cu toate acestea, împărații pământului (Saul și alți împărați păgâni) erau împotriva lui și doreau să-i ia viața. Mulți ani l-au prigonit și hăituit. Dar Domnul a fost de partea Unsului Său. Într-o bună zi l-a reabilitat, l-a înălțat și a judecat prin el Neamurile din jur.

Dar psalmul nu se poate referi în întregime la David. David nu este nici Fiul lui Dumnezeu, și nici moștenitorul și judecătorul pământului. Aceste elemente demonstrează că psalmul este mesianic. Cu alte cuvinte, la fel ca în cazul lui David, ungerea lui Mesia va fi contestată de împărații și domnitorii pământului care se vor răscula împotriva Lui. În ciuda revoltei lor, Dumnezeu rămâne pe poziție și este de partea Unsului Său. Unsul va vesti hotărârea Lui Neamurilor, tocmai ca acestea să se pocăiască înainte de venirea judecății. Și acest lucru îl va face după înviere, prin urmașii Lui, prin Biserica Sa.

Citatul din psalmul 2 are rolul de a întări credința lor. Iată că în momentele în care erau cuprinși de îndoială, Scriptura este sprijinul. Minunea învierii și mandatul primit direct de la Isus cel înviat nu sunt argumente suficiente. Aceste evenimente trebuiau autentificate de Scripturile Vechiului Testament. Autoritatea Vechiului Testament era autoritatea ultimă. Iată că revolta autorităților pământului împotriva lui Isus nu trebuia să-i deruteze. Faptul că erau în minoritate, și majoritatea, în frunte cu autoritățile ei, era ostilă, reprezenta o normalitate, era o împlinire a Scripturilor. Ei își aduc aminte că Isus era Robul Domnului, care a fost uns cu o ungere mai înaltă decât cea a autorităților religioase ale lui Israel.

Ei nu vesteau Cuvântul lor, ci Cuvântul Domnului. Isus era Mesia Vechiului Testament, despre care fusese profețit că se va confrunta cu opoziția autorităților acestui veac. Ei, ca urmași ai Unsului, erau responsabili să facă cunoscut hotărârea Domnului. Era absolut normal să se confrunte cu aceeași opoziție. Opoziția reprezenta în lumina Scripturii un argument, și nu un contraargument cu privire la mesianitatea lui Isus. Iată de ce apărea în rugăciunea lor și citatul din psalmul 2. În momentele de îndoială, confuzie, doar claritatea incontestabilă a Scripturii poate reprezenta un ajutor real. Experiența ajută și ea, dar doar înțeleasă prin grila Scripturii.

Dumnezeu a răspuns rugăciunii lor. Micul cutremur local a avut rolul de a întări credința lor. Dumnezeu, în economia Lui, nu intervine la fiecare rugăciune cu astfel de semne. Faptul că a intervenit atunci, ne arată că ispita era într-adevăr foarte mare, că era nevoie de un asemenea semn. În cele din urmă, primii creștini nu aveau de luptat împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva domniilor și căpeteniilor întunericului. Și cel rău se pricepe să aducă frică, îndoială și confuzie.

În această ispită, alături de disponibilitatea de a face voia Lui Dumnezeu și de a accepta suferința, a fost neapărată nevoie și de cunoașterea Scripturii și discernerea vocii lui Dumnezeu în lumina acesteia.

Biruința împotriva acestui atac nu a însemnat doar o conservare a poziției lor spirituale, ci și un pas înainte. A fost un pas extrem de important. A fost prima opoziție cu care s-a

confruntat creștinismul. Biruința le-a întărit încrederea în Dumnezeu și convingerile despre Isus, le-a mărit îndrăzneala cu care propovăduiau și i-a pregătit pentru viitoarele încercări. În același timp a reprezentat desprinderea oficială a apostolilor de sub autoritatea Sinedriului și un pas important pe care l-a făcut creștinismul în desprinderea de iudaism. Într-adevăr, te desprinzi mai ușor de Vechiul Legământ, când autoritățile acestuia sunt apostate și împotrivoare lui Isus Hristos.

APLICAȚII

Este un pasaj foarte important pentru Biserica lui Hristos din toată istoria. Biserica din toate veacurile s-a confruntat cu opoziția autorităților acestei lumi. În fiecare veac, diavolul și-a dus lupta împotriva verbalizării mesajului. Și în ziua de azi sunt nenumărate zone de pe glob în care statul interzice propovăduirea credinței creștine. Împărații și domnitorii pământului se mai răscoală încă împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. Acest pasaj ne descoperă atât voia lui Dumnezeu în asemenea situații, cât și resursele prin care să biruim ispita.

Voia lui Dumnezeu este clară și nenegociabilă: trebuie să continuăm să propovăduim Cuvântul cu orice preț, trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Nici o autoritate pământească nu era mai înaltă decât autoritatea pe care o reprezenta Sinedriul. Cu toate acestea apostolii au sfidat interdicția Sinedriului. Dacă deci interdicția Marelui Sinedriu a trebuit sfidată, înseamnă că trebuie sfidată și interdicția oricărei alte autorități pământești.

Ce relevanță are această aplicație pentru noi care trăim într-o țară liberă, în care statul nu mai interzice vestirea Evangheliei? Cu siguranță că ne pregătește pentru regimuri anticeștine și ne ajută să biruim diferite opoziții locale și temporare (ex.: interdicția preotului din sat, sau din partea părinților). Ba mai mult, ne deschide mintea și ne ferește de false aplicații. O aplicație greșită este aceea de a insista să propovăduim Evanghelia în fața unui auditoriu care nu dorește acest lucru. Să ne imaginăm următoarea situație: stau într-un compartiment de tren cu doi pensionari. Încep să-L vestesc pe Isus. Ei mă roagă să nu le mai vorbesc despre El. Eu continui. Ei se supără și mă amenință. Eu îmi zic că trebuie să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni și că nu trebuie să-mi fie rușine de Evanghelie, și deci propovăduiesc mai departe. Mă trezesc cu un borcan în cap, și mă bucur că am suferit pentru Hristos. Oare aceasta să fie aplicația din cap. 4? Dacă citim cu atenție observăm că nu auditoriul, ci altcineva din afară a interzis verbalizarea mesajului. Norodul dorea să asculte mesajul. Autoritățile au interzis învățarea norodului. În situația în care cineva nu este receptiv și nu vrea să asculte mesajul, Însuși Dumnezeu ne poruncește să nu insistăm și să nu-L propovăduim. Să ne aducem aminte de Gadareni, care L-au rugat pe Isus să plece din ținutul lor. Isus nu a insistat, ci, plin de demnitate și eleganță, a plecat imediat.

O altă aplicație greșită este aceea de a propovădui Evanghelia fără înțelepciune într-un context de interdicție. Oare este înțelept să mergi pe stradă într-o țară musulmană cu un megafon în mână și să strigi: „Isus este Domnul!”? Scriptura ne îndeamnă să ne păzim de oameni și să fim înțelepți ca șerpini. Nu se pune problema de a renunța la propovăduire, ci de a adopta o strategie eficientă de propovăduire. Oare nu este mai înțelept într-un context de interdicție totală să-i cauți pe adevărații căutători de Dumnezeu și pe cei receptivi? Oare când ți se interzice ca profesor să vestești Evanghelia elevilor, oare nu este mai bine să o spui la dirigenție cu ocazia Paștelui, sau

la o lecție cu o temă religioasă(de ex.: poezia „Ghetsimani” pentru profesorii de limba română). Păziți-vă de oameni! Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii! Dumnezeu nu ne cere să ne ducem ca niște orbi în gura lupului.

O aplicație mai generală se desprinde din principiul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Toți ne vom confrunta cu astfel de momente, și nu doar verbalizarea mesajului va fi obiectul interdicției. Se va întâmpla ca mama, tata, soția, copiii, vecinii, prietenii, profesorul, vrăjmașii, prezbiterul sau pastorul să ne ceară un lucru, iar Dumnezeu altceva. Va fi un moment greu și dureros. Frica de oameni este o ispită teribilă. Cu cât vom fi pe deplin încredințați de voia lui Dumnezeu, cu atât ne va fi mai ușor să luăm decizia cea bună. Cu cât domeniul va fi mai confuz și voia lui Dumnezeu mai neclară, cu atât momentul va fi mai greu și mai dureros! De aceea, Dumnezeu să ne ajute ca în vremuri de pace să ne înnoim permanent în duhul minții noastre pentru a deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea sfântă, plăcută și desăvârșită!

B) 4:32 – 5:16 Atac din interior

i) 4:32- 37 Unitatea comunității creștine

Nu este la întâmplare că această subsecțiune începe cu descrierea unității și dragostei primilor creștini. Într-adevăr, al doilea atac este un atac din interior, care încearcă să lovească tocmai unitatea și sfințirea bisericii. Primul atac, a venit din exterior și a fost împotriva verbalizării. Astfel, s-a subliniat importanța indispensabilă a verbalizării Evangheliei. Pentru ca Dumnezeu să-și poată continua lucrarea-I măreață prin Biserica Sa, aceasta trebuie să mărturisească cu îndrăzneală despre învierea Domnului Isus. Însă, o a doua condiție ce nu poate lipsi, o reprezintă tocmai curăția și unitatea comunității. Astfel din 4:32-33, observăm că un mare har era peste TOȚI, nu doar din pricina faptului că Evanghelia se propovăduia cu putere, ci și din pricina existenței unității.

UNITATE → VERBALIZARE => un mare har era peste TOȚI

Unitatea este pusă înaintea verbalizării, și ne întrebăm dacă nu cumva ea chiar condiționează puterea cu care se propovăduiește. Într-adevăr, în pasajul anterior, ei au primit putere să mărturisească, după ce **S-AU UNIT** în rugăciune. Cum ar putea da Dumnezeu putere de mărturisire, unei comunități care nu este în unitate? Cel rău știe acest lucru. Când a văzut că nu poate să-i oprescă prin ispita fricii, printr-un atac direct din exterior, el pregătește un atac subtil din interior.

Observăm din nou că unitatea este dovedită de autor prin raportarea la lucrurile materiale. Nu vom mai dezvolta acest subiect, pe care l-am comentat în capitolul 2. Lucrul nou care apare cu privire la lucrurile materiale este acela că toți banii se puneau la picioarele apostolilor. Ei erau prezbiterii Bisericii, cei care cârmuiau Biserica, plini de Cuvânt care aveau și discernământul necesar împărțirii bunurilor materiale. În capitolul 6, vom crede că ei vor delega responsabilitatea altor oameni să supravegheze împărțirea bunurilor, dar deciziile cu privire la modul cum să fie distribuite ajutoarele ținea de sfera de responsabilitate a apostolilor. Biserica nu

este o democrație, ci o teocrație. Cei ridicați de Domnul să cârmuiască Biserica, trebuie să hotărască cu privire a distribuirea și investirea banilor adunați de comunitate.

În contextul lor ebraic era și un pas important al desprinderii de autoritățile de la templu. În cele din urmă, zeciuala și alte daruri de bunăvoie erau înmânate către preoți și leviți. Acum însă, evreii credincioși, recunoșteau alte autorități, autorități așezate peste templul cel viu al Bisericii testamentale.

Este nevoie de oameni cu discernământ în distribuirea ajutoarelor. Într-adevăr, criteriul pare simplu și logic: după cum era nevoie, însă unde nevoia este reală și unde nu este decât o nevoie aparentă? Cei ce stăruiesc în studierea Cuvântului își pot forma acel discernământ cristic pentru a identifica nevoile reale și urgente ale Bisericii și pentru a le deosebi pe acestea de pseudonevoi sau de nevoi ce nu sunt stringente.

Biserica primilor creștinin era unită. Cum ar putea cel rău să lovească în unitatea Bisericii? O cale este să strecoare în comunitate pseudocredincioși. Aceștia vor fi în comunitate, dar vor fi necurați și nu vor putea fi o inimă și un suflet cu ceilalți. Vor fi canalele prin care cel rău va încerca să aducă în mijlocul comunității păcat și discordie.